

Год. I 1887 № 1-14

Общ. Публикационна

„ДОБРУЖА“ ще излиза всяка
Ожбота.

Цена за абонамента:
за 6 месеца . . . 6 лева
„ 3 „ . . . 3 „
За обявления се плаща 20 ст.
за всякой редъ.

Единъ брой 20 стотинки.

ДОБРУЖА

имб. 19359 отъ XVII -

ВѢСТНИКЪ ЗА ПОЛИТИКА И НАУКА

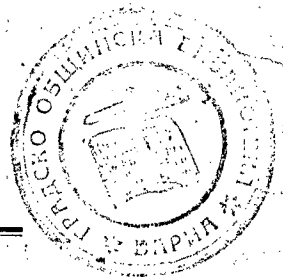
570X415

SAPIENTI SAT!

Всичко що се отнася за
вѣстника се праща до редакцията
въ Добричъ.

Неплатени писма не се приематъ.

Ръкописи назадъ не се
върщатъ.

Год. I.

Добричъ, 24 Октомврий 1887.

Брой 1.

Отъ Редакцията.

Обичай е, кога се почне издаването на новъ вѣстникъ, да обаждатъ направиенето, по което той ще върви, т. е. какво той ще защитава и какво ще бичува; съ други думи, излага се *програмата* на вѣстника. Спорѣдъ наше-то мнение, по-добъръ би било, ако се непрактикуваше подобно нѣщо; защото то отъ една страна е реклама, а въ една реклама има неправда, отъ друга же — нашитъ вѣстници въобще сж обявявали, че ще поддръжатъ именно това, отъ което най-много *жасъ* неструватъ и наомаки. При всичко това, за да не нѣматъ още на първата *жасъ* политическото поле съ името *революция* или *нигилизъмъ*, ний ще послѣдваме общия обичай и ще си кажемъ програмата. Тя е кжса. Нашата программа ще се състои въ слѣдующето:

1-о Ний ще ратуваме за принципа *България за себе си*; едно ще поддръжаме настоящето правителство, което, при всичкитъ вагабонства на нашитъ бухали — Цанковисти и подполнитъ дѣйствиия противъ самостоятелността ни на матушката, можѣ да избави татковината ни отъ пропастьта, която зина прѣдъ нея на 9 Августъ 1886 г.

2-о Подъ нашето знаме ще намѣри мѣсто всѣкой, комуто сж присърдце истинскитъ интереси на България изобщо и на града въ частностъ повече, отъ колкото интереситъ на нѣкакви покровители или же на нѣкакви *свици* и *овци*.

Съ издаването на „Добружа“ ний не сме свързали никакви надѣжди за какви и да е облаги; защото сме отъ онѣзи, които знайтъ какво трѣба да се харчи за единъ вѣстникъ и какво се получава отъ продажбата му. Ако можемъ свеждѣ *краищата* — *бережливъ* *версикъ*; ако ли расхода надмине прихода, което и ще бѣде, — ний ще надимъ отъ скромнитъ си срѣдства; ако ли же, *паче чаяния*, прихода надмине расхода, — излишъка ще отива за въ полза на новосъставенната театрална дружина. Това за знание на ония бу-

хъли, които обичатъ да си вършатъ работитъ въ тъмнотата и които, знаеиъ, не малко инсинуации ще пуснатъ по нашъ адресъ.

Въ списването на „Добружа“ ще взема участие всичко младо, всичко неповарено отъ русскитъ рубли, което има въ града.

Статии и дописки ще се печататъ съ благодарностъ, ако само иматъ общественъ интересъ; по частнитъ расправни неще намѣрѣитъ мѣсто въ колонитъ на „Добружа“.

Младежитъ въ Тулча и Кюстенджа особно ще ни задлъжатъ, ако сегисъ-тогисъ ни понаписватъ по нѣщо изъ тѣхната нещастна страна. Желателно би било даже нѣкой отъ тѣхъ да ни бѣде постояненъ кореспондентъ; въ такъвъ случай ний ще отворимъ особитъ отдѣлъ за кореспонденцитъ му подъ заглавие *писма изъ Добружа*.

Както е и казано въ заглавието на вѣстника, той ще излиза всяка Сжбота; обаче това не ще му попречи, при подобрене на финанситъ му, да излиза и по-често.

Цѣната на „Добружа“ за всѣкѣде *предплатена* е:

за 6 месеца 6 лева

„ 3 месеца 3 лева.

Безъ пари вѣстникъ *никому* не ще се праща.

Тия приятели, до които пращаме 1 брой, ако не искатъ да получаватъ вѣстника, нека ни повърнатъ броя. Неповърнавшитъ у время 1-й брой ще считаме за абонати. 5-й брой не ще пратимъ никому, който не е предплатилъ.

По на вѣнъ, освѣнъ въ Варна, нѣмаме особити настоятели. За това всѣкого, който ни събере и ни прати пари за 10 абонамента, ще считаме за настоятелъ. На настоятелитъ ще правимъ отстъпъ 12%. Но тѣхъ ще държимъ отговорни за стойността на записанитъ нмъ броеве.

Въ Варна настоятелъ на вѣстника ни е Господинъ Яковъ К. Найденовъ, който ще получава и обявления за печатанне.

Добричъ, 23 Октомврий 1887 год.

Не хилядолѣтия, не вѣкове, даже не десетки години броеиъ ние отъ политическото си раждане; а имаме вече симпатитъ на всичкий образованъ свѣтъ. Не ще бѣде преувеличение, ако кажемъ, че отъ какъ сжществува Европа, ни единъ народъ, голѣмъ или малкъ, не е предизвиквалъ такова въсищение въ другитъ народи и не е сполучвалъ тѣхното пълно съчувствие, кѣмъ сждбата си, както стори Бѣтъ които рия въ двѣгодишната си борбавише напирния колосъ.

Историята не помни града. Геможемъ да народъ да е всичкиотитъ въ това достой- съ побѣда. *жасъ* дѣло. Време е несе *жасъ* театъра — тѣзи школа за народа

— Такъвъ не се е родилъ още! спо- койно и надутото отговори Мартинъ. Съвѣстителитъ помислихъ, че само на- время въ безплодни раз- си припомни кризисъ несприлично за тѣх- ната ни прекара отъ мръ- за празника. густъ насамъ, доволно е, да си науми авантюритъ на Каулбарса, слѣдствиата отъ тѣхъ: бунтоветъ въ Силистра, Рус- се и другадъ — за да може да схване въ ума си всичката грандиозностъ на тѣзи борба. Ако безсмъртни Данте би билъ живъ, напълно вѣрваме, че на- мѣсто поемата си „Изгубенний и въз- вържтний рай“, щѣше да въсиѣ по- бѣдата, нанесена России отъ млничка България.

Съ това не искаме да се хвалимъ съ униженението на една Славянска държава. Напротивъ, ний скърбимъ за това; а още повече скърбимъ, че тѣзи борба мѣжду двѣ еднорѣвни страни не може да послужи за урокъ на на- шия покровител (!). (Тиранина на бра- тията русси ¹⁾ за да може да разбере про- стата истина, че *зорланъ юзелликъ олмасъ*. Намѣсто да се убѣди, че съ зло неможе си върна влиянието въ Бѣл-

¹⁾ Борбата, която води България отъ 2 години, не е противъ русскый народъ; а противъ негово- то тиранска правителство. Българина еднакво обича всички свои братѣя по кръвъ: русси, поляци, хървати и проч.; но прѣди всичко и най-много обича свободата си.

ЛЪТОПИСЪ.

— Въ брой 16 на в. «Народно Съзнание» сръбскихм двѣ дописки изъ Варна: една отъ Н. Нв. Мирски, друга отъ Н. Живковъ. Тия г-да, особито първия, надълго и широко като си разправяйтъ дертоветъ, мнчатъ се да убѣдятъ свѣта, че сѣ либерали и патриоти. Ний не бихме обърнали внимание на тия произведения на бай Живковата безграмотностъ, ако тамъ не би се заначалъ и въпроса по отчислването и отново назначаването на ковчежника въ града ни Зл. Гунчевъ.

Бай Мирски казва въ дописката си, че е писалъ «едно писмо до единъ приятелъ въ София за опсравданнето на г. Злати Гунчевъ, който бѣ отчисленъ безъ причина отъ длъжността ковчежникъ въ Добричъ въ Добричъ почти всички граждани (сѣ исклучение на г-нъ Байчевитъ съпартизани) бѣхъ възнегодували за неправдата нанесена на единъ сѣмѣнъ, бѣденъ, но крайно честенъ и преданъ на отечеството си гражданинъ»

Прѣди всичко, питае ние бай Мирски, кой му е далъ право да се мѣси въ работитъ на Добричъ? Нема въ Добричъ нѣма хора, които да се грижатъ за града, та това право да си присвоява г-нъ Мирски? Или хората въ Добричъ трѣбвахъ само на 19 февруарий да ходятъ по нѣколко часа въредъ изъ града и съ това да осуетятъ вѣселията за татковината на вѣнчове и Гунчевитъ аркадаши: Даскалъ Димитра, Десеева и пр.? Какво, би казалъ г. Мирски, ако нѣкой отъ тука

«пише до единъ приятелъ въ София» да се отчисли братъ му, който явно вече се е обявилъ за поклонникъ на царь-батюшка?

Гунчевъ билъ честенъ и преданъ на отечеството си гражданинъ! Ехъ, бай Мирски, колко си наивенъ, като си мислиш, че ще се намѣри нѣкой да ти повѣрва на тия думи. Я чуите, да Ви кажемъ ние що за птица е Гунчевъ. Милостта му, ведно съ испадениинъ началникъ Щерева и още двоица заблудени (въ града ги наричатъ св. четворица), е отъ ония политически шарлатани, които по насъ наричатъ каравелници. Още слѣдъ 9 Августъ тѣ се съединиха съ цанковиститъ па и до днесъ работитъ наедно. Въ листата за кандидати за представители, до Никола Щерева бѣхше името на дѣртия цанковистъ — Даскалъ Димитра. Знаешъ ли ти, бай Мирски, че твоя Гунчевъ прѣди изборитъ е проповѣдвалъ, че, щомъ дойде Русия, той, като ковчежникъ, никакви даждии нече събира?

Още едно епизодче.

Прѣди единъ—два мѣсяца на едно струване (обѣдъ на третинитъ на единъ умрълъ) честния и предания на отечество си гражданинъ прѣдъ 20—25 души е заявилъ, че той е патриотъ, ако има кокалъ. «Нѣмамъ ли служба, прибавилъ г. Гунчевъ, «непризнавамъ нинаво отечество и нека пропада то.»

— Читателитъ ни знайтъ резултата на изборитъ на 27 Септемврий и на 4 того; въ града ни знайтъ вагабондучитъ, които нашитъ рублажии употребиха на 4-й. При всичко това, въ идущитъ броеве

ний ще поговоримъ надлъжно по тѣзи избори.

Пишйтъ ни отъ Варна, съ дата 20 Октомврий и. г.

Директора на тукашното Държавно V. класно училище, г-нъ Козаревъ, за да неплаща, види си наемъ, сѣ е премѣстилъ фамилярно (жена, балджа и дѣца) да живѣе въ училището и което сѣ обърнало на Македонска гостиница и женски клубъ.

Питае ние тоя господинъ: училищата той за частни жилища ли има, или сѣ е убѣдилъ, че внушенното нравствено въспитание на ученицитъ тукъ, е невъзможно въ отсъствие на жената и балджа му? Немо.

— Въ началото на тозй мѣсяцъ Г. Началникъ е открилъ още една кражба, извършена отъ бившии земеделчески касперъ, а сегашний рублажийски кандидатъ за помощникъ кмета, Георгия Касабовъ. Другождъ щемъ поговори по-подробно върху подвигитъ на тоя господинъ.

— Въ града ни, по инициативата на учителитъ, се състави «Театрална Дружина», Цѣльта на която е: да дава всѣка зима по нѣколко театрални представления, вечеринки, концерти, приходитъ отъ които ще се употребѣйтъ за съграждане едно здание за театръ въ града. Геможетъ да непохвалимъ инициаторитъ за това достойно за подражане дѣло. Време е вече нѣслимъ, театъра — тѣзи школа за народа

— Да. Азъ това знаа, господинъ сѣдня. — Исканъ ли и тѣзи година да станешъ «царь»?

— А защо не, господинъ сѣдня? Азъ съмъ готовъ, па и ето вече шеста година, какъ съмъ все «царь».

— Смяталъ ли си ти, колко ведра вино си испилъ, колко чаши си счупилъ, въ колко къщи по свадби си се билъ?

— Какъ ще можъ всичко това да смѣтна, господинъ сѣдня? Едно само знаа: нѣкому въ нищо не съмъ отстъпилъ! Ни веднаждъ, не ме е свалилъ на земята човѣкъ или вѣно. Това е така!

— Прочетеле, господинъ нотарнусъ, колко тукъ стоящи Мартинъ е испилъ вино и колко пъти се е билъ.

Прочетѣха списъка. Узна се, че за шестъ години е испито 72 ведра и че за това время Мартинъ до сто пъти се е скаралъ и билъ, развалялъ вечеринки и закачалъ другитъ. Узна се, че единъ кръчмаринъ забогатѣлъ, понеже мартинъ всѣка недѣля му чупилъ чашитъ и стѣклетата, за които послѣ града е плащалъ.

— Е, юначе, а смѣталъ ли си ти, колко зеленилци сѣ направили твоитъ конѣе?

— Тоже незнай. Та и не менѣ се пада да тичамъ подиръ конѣтъ си. Азъ едвамъ могъ да се справямъ съ работницитъ

— А колко момичета си извадилъ отъ умъ?

— Че що? срамежливо усмихвайки се, отговори Мартинъ. — Тѣ, господинъ сѣдня, сами се влачатъ подиря мя.

— Но все пакъ много лошаваии ти се простиха.

— Не, господинъ сѣдня, лошо нищо, Бога ми, не съмъ струвилъ. Само съмъ пилъ и съмъ се поскарналъ

— Както и да е, братле, а на града е доста скъпо царуването ти.

— Май че не е тѣй. Азъ знай, че затова се харчи не изъ градската каса. Незнай ли азъ, че бащата на високородния господинъ Ивана Карпати — ето му и портрета тукъ — остави голѣмична сума за да се поддържа — така е той написалъ на книгата — «стария ергенски обичай» и още е написалъ «да се спомага за подобрѣнето на мѣстната породица конѣе». Това азъ съмъ наизустъ научилъ, господинъ сѣдня! Всѣка година на Духовъ-денъ, момцитъ отъ всички окръгъ се събиратъ за надпрепукване. Знай сѣщо, че томува, който побѣди въ тѣзи надпрепуквания, всички кръчми въ града сѣ длъжни да даватъ вино безъ пари, и сѣсѣдитъ трѣба да му пазѣтъ конѣтъ и за зиянлци плаща не той, а този, който не е упазилъ конѣтъ му. Този човѣкъ може да влиза всѣкъждъ на веселби и вечеринки; ако нейдѣ се поскара, или се побие, не бива да го заператъ, нито пъкъ друго наказание да му налагатъ.

— Ехе-хе, юначе, какъвъ адвокатъ ти би станалъ! Кѣдъ си се научилъ така добръ да говоришъ?

— Шестъ години бѣхъ «Царъ на Духовъ-денъ»! отговори Мартинъ и гордо си испяжчи гърдитъ. Имашъ доста случаи, за да си изучъ правата.

— Е, стига си се хвалилъ! Ти вече съвсѣмъ привикна на такъвъ негѣпъ животъ, та мѣчно ще ти бѣде относѣ да се приучвашъ на прѣдния си животъ: да платишъ за вино — а ти не малко пнешъ — да прѣтърпѣвашъ тѣлесни наказания за винитъ си. Всичко това днесъ — утрѣ може да се случи, ако ти прѣстанешъ да бѣдешъ «царь». Па и не е чудно дз се случи, щото нѣкой юнакъ да ти отнеме царството.

— Такъвъ не се е родилъ още! спокойно и надутъ отговори Мартинъ.

Свѣтъницитъ помислихъ, че само на празно губѣтъ время въ безплодни разговори, което е даже неприлично за тѣхното положение, а за това поченкхъ да обсеждатъ приготвленията за празника.

Ето вече на колыта сѣ покачени четри бѣчви съ разни вина, послѣ цѣла кола е натварена съ топѣлъ, бѣлъ хлѣбъ, а изотзадъ колата сѣ вързани опредѣленитъ за гостби бикове.

— Какво сте направили? Това за нищо нечии, важно каза Мартинъ, който бѣше привикналъ да командува. — Трѣба всичко да бѣде, както се слѣдва. Кѣдъ се е това видѣло, биковетъ да вървѣтъ вързани о колата! Ехъ, че сте умни! Двама мѣсари трѣба да водѣтъ всѣкий бикъ за рогата, които да бѣдѣтъ натѣкнати съ лимони и обвързани съ панделки.

— Видѣ, какъ добръ знаа реда!

— А на бѣчвитъ трѣба да сѣднатъ моми и да черпятъ всѣкого

— Може още нѣщо

— Разбира се още. Двама хайдута ¹⁾ трѣба да ми държатъ коня, докѣл го възсѣдня, а когато трѣгна — циганетъ трѣба да пѣйтъ пѣснь за моя похвала.

(Слѣдва.)

¹⁾ Въ смисѣлъ на пазачи (тѣлохранители) на богати и важни личности. Превод.

— да завземе и у насъ това почетно мѣсто, което заема на западъ.

— Спорѣдъ една телеграмма изъ Букурещъ, чуждитѣ офицери, които присѣствували на румѣнскитѣ военни маневри, изнесли едно добро впечатление за румѣнската войска. Ний се радваме, като чуваме, че нашитѣ добри съседни сѣ толкова храбри, колкото сѣ и благородни.

— Вѣстника ни бѣше вече подъ печатъ, когато се научихме отъ вѣрно оѣсто, че Портата е заявила официално на Руссия, че тя прекъсва всѣкакви преговори по испращанieto на Ерпрота въ България.

— Ако може да се върва на вѣстникитѣ, излиза, че пресловутия «ренско-руски» сѣжъкъ ще се обърне, ако вече не се обърналъ въ «ренско-русска» вражда. Па и можеше ли да бѣде итъкъ? Нема една республика може да бѣде въ дружба съ абсолютна деспотическа монархия? И така Руссия днесъ остава сама противъ цѣла Европа. Това обстоятелство не може да не радва българина; тъй като въ него той вижда спасението на татковѣната си.

— В. «Свобода» въ послѣдний си брой печати едно писмо отъ нѣкой си руски князь до г-на Министра Предсѣдателя, въ което послѣдний е предметъ на глечувани псувни, които можатъ да излъжатъ само изъ перото на развратенъ до мозъка на кокалитѣ руски бюрократъ.

— Първата сессия на V-то Обикновено Народно Сѣбрание е вече открита отъ Н. Ц. Височество, Господаря, съ слѣдното тронно слово:

Господа Прѣдставители!

Слѣдъ събитията, които Отечеството Ни приживѣ, честитѣ се считамъ, че мога да поздравя въ Столицата Си Прѣдставителитѣ на Моя народъ, които сѣ натоварени съ тѣжката, но прѣятна обязанность да работятъ съвмѣстно съ Правителството Ми за благо и величието на България и за нарежданieto на държавнитѣ Ни работи. Избранъ единодушно отъ Българский народъ за Князь на България, Азъ съетохъ за свой свързанъ дългъ да дойда по-скоро въ Моето Отечество и да поема браздитѣ на управлението. Отъ деня на Моето встъпване на Българский прѣстолъ реда, тишината и обществената безопастность напълно се въстановиха и Азъ съ голѣма радость забѣлжвамъ, че Моя любезенъ народъ се е предалъ на своитѣ мирни занятия, отъ които много зависи неговото морално и материално повдигане и укрѣпаванieto симпатийтъ къмъ България на Негово Императорско Величество Султана и на всичкитѣ Сили.

Господа Прѣдставители!

Любовьта и преданностьта, които иска-заха и изказватъ къмъ Мене доблестния Мой народъ и храбрата Ми войска, даватъ Ми сила и куражъ да се посвета всецѣло на великото народно дѣло и да

работа неустано за напредъка, славата и щастieto на Нашето мило Отечество.

Господа Прѣдставители!

Правителството Ми ще Ви прѣдстави нѣкой важни законопроекти и прѣдложения по Държавнитѣ Ни работи на разглеждане и рѣшението на които, убѣденъ съмъ, ще употребите всичката изискуема серпозность, старания и вѣщина.

Като призовавамъ Божнето благословение надъ Вашитѣ дѣла и трудове за благо на Отечеството, обявямъ първата редовна сессия на 5-то обикновено народно сѣбрание за открита.

Фердинандъ.

— Въ Пондѣльникъ, на 19 того, единъ отъ другаритѣ на прочутий убитъ отъ потерата разбойникъ Дели-Али се яви въ полицейското управление въ града ни окръженъ и се предаде въ рѣцѣтъ на власта.

— Пятници, дошли отъ Цариградъ, съобщаватъ, че нашитѣ стоки — емигранти получили отъ Бѣлия Царъ заповѣдъ да преминатъ въ България и се опитатъ да произведатъ смутове. Ако ся забравили попарата, която ядохъ въ Руссе и Силистра, да заповѣдатъ — народа ще ги по-срѣщне, както прилича на подобни адови изроди.

Научаваме се отъ вѣренъ источникъ, че изборитѣ за народнитѣ прѣдставители отъ окръга ни, биле утвърдени отъ Народното Сѣбрание.

Изборитѣ за градскитѣ общини; тоже въ окръга ни, биле провѣрени отъ Окрѣжната Постоянна Комиссия, отъ които много сѣ признати за правилни, а станалитѣ въ града ни и на нѣкой други мѣста за неправилни, които щели непременно да бѣдатъ кассирани и не утвърдени отъ Министерството на вѣтрѣшнитѣ дѣла.

Нето.

Кандидата на рублажнитѣ за кметъ и неговата честность.

На 15 того прѣдъ тукашния мировий сѣдъ се разгѣда едно много тужаво дѣло, заведено отъ Общинската комиссия противъ Желѣза Поповъ — кандидата на нашитѣ рублажи за кметъ — за искъ отъ 250 ср. рубли. Ний присѣствувахме при разгѣжданieto и бързае да сподѣлимъ съ читателитѣ си впечатлението, което изнесохме изъ залата сѣдебна.

Работата е ей такава:

На 18 Януарий 1882 год. Общинското Управление дало нѣкому си Руппе Папазану 250 рубли сребърни въ заемъ подъ порѣчителството на Желѣза Поповъ. Записа потвърдитѣ отъ мировий сѣдия, а също и порѣчителството на бай Желѣза, който си заложилъ воденицата.

Длъжника неплатилъ на срока (1 Юлий с. г.) паритѣ и Об. Управление на 24 Августъ 1883 год. дава Ж. Поповъ подъ сѣдъ; мировий сѣдия осѣжда г. Поповъ да плати тѣзи пари.

Помислилъ би човѣкъ, че съ това се свършви комедията. Е зеръ записъ завѣренъ отъ сѣдъ бива като камила и осѣденния, ще неще, трѣба да плати. Така, но бай Желѣзъ не е отъ тѣзи пасмина хора. Той знае, че скоро ще бѣде кметъ и сѣдъ, работата ще може да се свърше — по комшийски. Той подава апелация — за да спечели врѣме — и дѣлото се пренася въ Варна.

Отъ тукъ нататѣкъ е вече тужава.

Варненский Окрѣженъ Сѣдъ назначава дѣлото за 24 Януарий 1884 г. и вика странитѣ за тогива. Бай Желѣзъ е вече кметъ; сѣдъ. той е трѣбало да се яви прѣдъ сѣда и като ищецъ (въ качеството си на кметъ) и като отвѣтникъ (въ качеството си на Желѣзъ Поповъ). Задача, както виждате, трудна и въ състояние да накара всѣкого да сърка концитѣ; но, ний и погорѣ казахме, бай Желѣзъ е човѣкъ банъ — башка — него подобни дребули немогатъ смути. Той свиква Общ. Сѣвѣтъ на 21 Ноември 1883 г. и му предлага да постанови ни много ни малко; а само ей — туй: завѣденното противъ Ж. Поповъ дѣло за 250 руб. да се прекрати; а паритѣ да се минатъ на расходъ въ бюджета за 1884 год. Какъ е станало, та Сѣвѣта не изпълнилъ това желание на свой шефъ (да се сѣдини негова джебъ съ Об. касса) — ний не знаемъ. Което знаемъ е, че Сѣвѣта постановилъ: «да се предвидѣтъ 3200 лева за от-стройване на една аптека.» Но да непомислите, че бай Желѣзъ се е стрѣскалъ отъ това — ничуть не бира. На 21 Януарий той накарва свой достоенъ другаръ — Георги Касабовъ — да напише въ сѣда ей — това нѣщо: «по слѣдствие призовката отъ почитаеми сѣдъ № 7740, на основание постановлението (по-горѣ цитиранното Р.) № 33 на Сѣвѣта, Градското Общинско Управление има честь да увѣдоми почитаеми Сѣдъ, че възбуденното дѣло противъ Добрич. житель Желѣза Поповъ за 250 руб. ср. да се прекрати; понеже сумата, която се иска отъ упомянатий е предвидѣна въ тѣзгодишния бюджетъ за расходъ на Общин. Управление.»

Идете слѣдъ туй и нехѣйте признава гениалностьта на бай Желѣза. Да би билъ другъ щѣше се смутулеви, като пите въ рашето; а бай Желѣзъ вижъ какъ им върши. Сѣвѣта постанови да се предвиди дълга на бай Желѣза за расходъ въ тѣзгодишния бюджетъ на Общ. Управл., като че Общ. Управл. е мѣразъ остало бай Желѣзу, та да му плаща борчоветѣ.

Бухали съ бухали, засрамете се поне отъ суратя си! И такава явна кражба бива ли, бе хора?

Сѣжяляваме ние ония добрически граждани, които на 4 того гласувахъ за то-гова човѣка! Сѣжяляваме отъ сега още града, ако попадне въ ноктитѣ на тоя човѣкъ и въ тия на достойния му другаръ Г. Касабова, бивший земледѣлчески кас-сиеръ, за подвигитѣ на когото ще поговоримъ надлъжно въ идѣщия брой.

(Слѣдова.)

ОБЯВЛЕНИЕ.

Въ Вторникъ на 27-ого въ 7½ часа вечеръ ще има въ главното училище сѣбрание, за преглѣждане устава на театралната дружина. Поканватъ се да присѣствуватъ всички желающа. Отъ дружината.